

[Gudme.]

stændig opdeling af ejendomme til ejerlejligheder.

Jeg skal ikke gå videre med argumentationen over for fru Winnie Russell vedrørende ejerlejligheder. Vi hører jo nu — og det er vi glade for, for det har vi ikke altid hørt — at man i princippet fra socialdemokratiets side er enig i, at dette at dele op i ejerlejligheder egentlig er en meget god og fornuftig ting, men samtidig hører vi jo den indvending, at spekulatøren vedrørende ejerlejlighederne er noget grueligt. Det er det da, al spekulatøren er, hvis den føres for vidt, noget grueligt, men jeg synes, det ville være rigtigt, hvis man fra socialdemokratiets side også ville betone det meget væsentlige, der ligger i, at siden vi i 1966-67 fik ejerlejlighedsbegrebet gennemført i dansk lovgivning, har der fundet en udstykning sted af i tusindvis, i snesevis af tusinder ejerlejligheder, som har skabt en selvstændig bolig for en række familier. Jeg tror, det var rigtigt i denne forbindelse ikke blot at tænke på de få spekulanter, som jo til syvende og sidst i vidt omfang bliver beskattet af med deres fortjeneste, men i lige så høj grad at tænke på de forbrugere, som er blevet imødekommet ved en fornuftig opdeling af gode ejendomme til ejerlejligheder.

Derefter vil jeg gå over til boligministerens forslag. Det hænger jo sammen som ærtehalv med det forslag, vi har fremsat. Fru Winnie Russell havde den opfattelse i sin tale, at det gik ganske udmærket, efter at man i 1972 med virkning fra november 1971 havde foretaget en af den socialdemokratiske regering fremmet ændring af ejerlejlighedslovgivningen. Det må jeg undres over. For det, som vi i virkeligheden finder som den store og klare illustration af det, som boligministeren foreslår med sit lovforslag om boligfællesskaber, er, at det aldeles ikke gik udmærket efter 1972, det gik ad fløjten til, netop fordi man ved at gennemføre dette lovforslag i 1971-72 bremsede op for en rimelig tilgang af gode ejerlejligheder. Var denne rimelige tilgang af gode ejerlejligheder sket, så havde vi overhovedet ikke haft den problematik, som vi i dag har med hensyn til anpartslejlighederne, og som nu — meget sent — fører til, at man fra boligministerens side fremkommer med et bremsningsforslag. Havde man dengang holdt fast

ved 1969-kriteriet, i værste fald 1970-kriteriet, ville vi have fået en tilgang af ejerlejligheder i et sådant omfang, at der såmænd aldrig var nogen, der havde tænkt på at lave det kunstgreb, som en opdeling af ejendomme i anpartslejligheder er. Derfor må jeg tilstå, at jeg nok synes, at den argumentation, der i fremsættelsen af lovforslag nr. 51 vedrørende boligfællesskaber er givet fra boligministerens side for, at vi nu skal have en bremsning her, er det bedste vidnesbyrd om, at det aldeles ikke går udmærket efter den direkte ændring af ejerlejlighedsloven, vi fik i 1972.

Jeg har sagt i fremsættelsestalen vedrørende vort forslag, at den sammenhæng imellem ejerlejlighedsproblematikken og anpartslejlighedsproblematikken naturligt må føre til, at i samme omfang som man giver mulighed for en øget opdeling i ejerlejligheder, gode, regulære ejerlejligheder, må man også bremse for det surrogat, som anpartslejligheder er, og derfor vil vi gerne være med til at drøfte regeringens forslag om boligfællesskaber, men vi må stadig være klar over, at der bliver nogle problemer tilbage.

Der bliver for det første det problem tilbage, at det kan tænkes, at man vil prøve på at gøre de huse, som man ved kvalitetskravet i vort lovforslag sier fra, til anpartslejligheder alligevel. Der skal ikke være nogen diskussion: vi er selvfølgelig villige til at sige, at de, der er ringere end det kvalitetskrav, som vi opstiller i vort forslag, ikke som en nødløsning skal kunne gøres til anpartslejligheder. Derom ingen tvivl.

Det næste er: hvad skal vi gøre ved de ejendomme, der, samtidig med at man har tøvet i boligministeriet, trods det at man måtte vide, hvordan det ville gå med den kærernålsskendelse, som har været indbragt for østre landsret og højesteret, er blevet opdelt i anpartslejligheder, anpartsejendomme og derefter solgt til, skal vi sige godtroende mennesker? Vil det ikke være en ren konfiskation i forhold til disse mennesker, hvis man nu i dag sætter bremsen i og siger, at det, I har fået, kan I ikke sælge videre? Det er i virkeligheden noget i retning af et stavnsbånd, man derefter pålægger de pågældende. Derfor mener jeg, at en overgangsordning for disse mennesker må være en nødvendig konsekvens.